

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

18 august 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan, Nicolae Craiu și Mariana Pitic,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul delegat în Procuratura UTA Găgăuzia Fedora Gheorghieva și partea vătămată Mihail Talai, prin care solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 25 noiembrie 2019, în cauza penală, în privința lui

Iancioglo Anatolii XXXXX, născut pe XXXX, originar XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 26.04.2017 până la 11.04.2019;

Instanța de apel de la 20.05.2019 până la 25.11.2019;

Instanța de recurs de la 02.03.2020 până la 18.08.2020.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat din 11 aprilie 2019, a fost încetată procedura pe cauza penală în privința lui Anatolii Iancioglo învinuit în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 328 alin. (1) și art. 328 alin. (1) Cod penal, din motiv că faptele constituie contravențiile prevăzute de art. 313 Cod contravențional.

Anatolii Iancioglo a fost eliberat de răspundere contravențională pentru comiterea contravențiilor prevăzute de art. 313 Cod contravențional, pe motivul expirării termenului de prescripție a tragerii la răspundere contravențională.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, lui Anatolii Iancioglo i-a fost înaintată învinuirea în faptul, că el acționând în baza licenței seria LE nr. XXXXX a Ministerului Justiției RM în calitate de executor judecătoresc, fiind în baza art. 123 Cod penal persoană publică, fiind investit în instituția de stat potrivit prevederilor art. 7 litere a), f), i), j), l), u) Legea nr. 113 din 17.06.2010 cu anumite drepturi și obligații, și anume: să emită acte procedurale în limitele competenței; să prezinte cerințe legale persoanelor fizice și juridice părți în procedura de executare în vederea întreprinderii anumitelor acțiuni de executare; să acorde asistență părților în

procedura de executare și altor solicitanți, explicându-le consecințele juridice ale actelor de procedură; să concilieze părțile în faza prejudiciară și în procedura de executare; să sechestreze bunuri, să ridice, să depoziteze, să administreze și să vândă bunurile sechestrate în procesul de executare, precum și bunurile gajate; să înfăptuiască aceste acțiuni în privința bunurilor gajate, precum și să exercite alte drepturi stabilite de lege, în activitatea sa fiind obligat de a se conduce de art. 8 litere a), b), c), d), g), l) din prezenta Lege, ce prevede, că executorul judecătoresc este obligat: să aibă un rol activ pe parcursul întregului proces de executare, depunând efort pentru realizarea prin mijloace legale a obligației prevăzute în documentul executoriu, respectând drepturile părților în procedura de executare și ale altor persoane interesate; să accepte toate cererile de punere în executare a documentelor executorii, pentru care este competent teritorial, conform prevederilor legii; să ofere părților în procedura de executare și reprezentanților acestora posibilitatea de a lua cunoștință de materialele procedurii de executare; să examineze cererile părților privitor la procedura de executare; să explice modul și termenele de atac al actelor de executare; să dea dovadă de o înaltă cultură în activitatea profesională; să fie imparțial, concomitent, să îndeplinească alte obligații prevăzute de lege, acționând în mod intenționat, cu încălcarea normelor menționate mai sus, și anume: pe 20 mai 2013, aflându-se în or. Comrat, el a primit spre examinare cererea cet. Mihail Talai din 16.05.2013 la care a fost anexat document executoriu cu nr. 2-247/12 din 19.02.2013, eliberat de judecătoria or. Comrat, în privința încasării de la Serghei Pascal în beneficiul ultimului suma datoriei în mărime de 6 000 euro și 150 lei.

Potrivit funcției și obligațiilor sale, legate de executarea documentelor executorii, ca executor judecătoresc, știind că el este în drept să emită acte procesuale, să întocmească procese-verbale și să perfecționeze alte acte procesuale, precum și știind, că conform art. 3 alin. (1) Legea nr. 113 din 17.06.2010 privind executorii judecătorești, actul întocmit de executorul judecătoresc, în limitele competențelor sale legale, este act procesual de autoritate publică, are forță probantă și se prezumă a fi legal, a emis în baza art. 60, 62, 63, 65 și 66 Cod de executare, încheierea privind intentarea procedurii de executare, stabilirea termenului de executare benevolă și luarea măsurilor pentru asigurarea executării documentului executoriu cu nr. 157-143a/13 din 20 mai 2013 fiind sechestrate toate bunurile mobile (mijloace de transport auto) și imobile, care figurează cu drept de proprietate după debitorul Serghei Pascal.

Tot el, după emiterea acestei încheieri cu nr. 157- 143a/13 din 20 mai 2013 a expediat copiile acestor documente pentru executare în adresa ÎS „Cadastru” OCT Comrat, Direcția de înregistrare a Mijloacelor de Transport, Direcția Generală de Documentare a Populației RM, Inspecția Fiscală de Stat Comrat și Camera înregistrării

de Stat RM, iar pe 27.05.2013 întreprinderea de Stat „Centru de Resurse Informaționale de Stat ”REGISTRU” a Ministerului de Tehnologii Informaționale și Comunicații al Republicii Moldova, în baza acestei încheieri, a stabilit interdicție la bunuri mobile ale cet. Serghei Pascal, și anume la automobilul de marca „Opel Astra” n.î. XXXXX, înregistrat după ultimul pe 03.04.2013.

Tot el, pe 25 iulie 2013 aflându-se în or. Comrat, acționând intenționat, a primit spre examinare cererea cet. Andrei Gagauz care nu a fost implicat în executarea documentului executoriu susmenționat, la care au fost anexate „Contractul de parcurs al automobilului din 16.10.2012” și „Actul de predare-recepționare din 05.04.2013”, depășindu-și împuternicirile, concomitent fără a verifica autenticitatea documentelor vizate, precum și fără a lua careva măsuri suplimentare pentru asigurarea și executarea documentului executoriu cu nr. 2-247/12 din 19.02.2013, eliberat de judecătoria or. Comrat în privința încasării de la Serghei Pascal în beneficiul cet. Talai Mihail a sumei datoriei în mărime de 6 000 euro și 150 lei, aflându-se în or. Comrat ilegal a emis încheierea privind revocarea măsurilor pentru asigurarea executării documentului executoriu, admitând cererea cet. Andrei Gagauz din 25.07.2013, a anulat încheierea nr. 157-143a713 din 20.05.2013 în privința interdicției pentru Direcția de înregistrare a mijloacelor de transport, în rest încheierea a menținut-o.

Tot el, pe 29 iulie 2013 aflându-se în or. Comrat, acționând ilegal în scopurile menționate mai sus, în baza cererii tot a lui Andrei Gagauz, ilegal a emis încheierea repetată privind revocarea măsurilor pentru asigurarea executării documentului executoriu și de data aceasta a decis să anuleze încheierea nr. 157- 143a/13 din 25.07.2013 în privința interdicției pentru Direcția de înregistrare a mijloacelor de transport în privința automobilului „Opel Astra” n.î. XXXXX, în rest încheierea a menținut-o, iar în urma acțiunilor sale ilicite automobilul susmenționat conform certificatului de la întreprinderea de Stat Centru de resurse informaționale de stat ”REGISTRU” al Ministerului de Tehnologii Informaționale și Comunicații al Republicii din 18.02.2014, 09.08.2013 a fost înstrăinat ilegal și reînregistrat după altă persoană, cauzându-i totodată cet. Mihail Talai prejudiciu considerabil în mărime de 6 000 Euro, ceea ce potrivit cursului valutar pe 19 februarie 2013, data când a fost emisă, constituie suma de 97 053, 6 lei.

Totodată, Anatolii Iancioglo încălcând principiul legalității, a cauzat prejudiciu semnificativ intereselor publice, precum și drepturilor și intereselor persoanelor fizice, protejate de lege, deoarece a discreditat organele executorilor judecătorești, reieșind din scopurile asigurării executării silite a documentelor executorii în strictă conformitate cu Legea privind executorii judecătorești și alte acte normative.

Acțiunile vizate ale inculpatului Anatolii Iancioglo au fost încadrate de către partea acuzării de stat în baza art. 328 alin. (1) Cod penal în baza indiciilor: *exces de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, adică săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.*

Tot lui, Anatolii Iancioglo i-a fost înaintată învinuirea în faptul, că el acționând în baza licenței seria LE nr. XXXXXX a Ministerului Justiției RM în calitate de executor judecătoresc, fiind în baza art.123 Cod penal, persoană publică, fiind investit în instituția de stat potrivit prevederilor art. 7 litere a), f), i), j), l), u) Legea nr. 113 din 17.06.2010 cu anumite drepturi și obligații, și anume: să emită acte procedurale în limitele competenței; să prezinte cerințe legale persoanelor fizice și juridice părți în procedura de executare în vederea întreprinderii anumitelor acțiuni de executare; să acorde asistență părților în procedura de executare și altor solicitanți, explicându-le consecințele juridice ale actelor de procedură; să concilieze părțile în faza prejudiciară și în procedura de executare; să sechestreze bunuri, să ridice, să depoziteze, să administreze și să vândă bunurile sechestrate în procesul de executare, precum și bunurile gajate; să înfăptuiască aceste acțiuni în privința bunurilor gajate, precum și să exercite alte drepturi stabilite de lege, în activitatea sa fiind obligat de a se conduce de art. 8 litere a), b), c), d), g), l) din prezenta Lege, ce prevede, că executorul judecătoresc este obligat: să aibă un rol activ pe parcursul întregului proces de executare, depunând efort pentru realizarea prin mijloace legale a obligației prevăzute în documentul executoriu, respectând drepturile părților în procedura de executare și ale altor persoane interesate; să accepte toate cererile de punere în executare a documentelor executorii, pentru care este competent teritorial, conform prevederilor legii; să ofere părților în procedura de executare și reprezentanților acestora posibilitatea de a lua cunoștință de materialele procedurii de executare; să examineze cererile părților privitor la procedura de executare; să explice modul și termenele de atac al actelor de executare; să dea dovadă de o înaltă cultură în activitatea profesională; să fie imparțial, concomitent, să îndeplinească alte obligații prevăzute de lege, acționând în mod intenționat, cu încălcarea normelor menționate mai sus, prevăzute de lege, și-a depășit atribuțiile de serviciu, și anume: pe 08 septembrie 2016 Anatolii Iancioglo acționând în calitate de executor judecătoresc, fiind imputernicit de stat pentru a desfășura activitatea în interese publice potrivit prevederilor Legii nr. 113 din 17.06.2010 privind executorii judecătorești, este obligat să desfășoare activitatea în conformitate cu lege, cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale părților procedurii de executare și altor persoane interesate, aflându-se în satul

Chirsovo, raionul Comrat și având pentru executare document executoriu cu nr. 2-296/14 din 15.12.2014, eliberat de judecătoria or. Comrat în privința încasării de la Ivan Chiosea, în beneficiul lui Andrei Tanasoglo a datoriei în mărime de 6 480 euro, precum și a cheltuielilor de judecată în sumă de 3 606,90 lei, care în baza dispoziției nr. 6 din 28.04.2016 a președintelui Camerei Teritoriale Sud a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești RM a fost transmis pentru executare ulterioară executorului judecătoresc Anatolii Iancioglo în perioada suspendării activității executorului judecătoresc Nicolai, Cîlicic fără explicarea scopurilor acțiunilor sale, i-a indicat lui Stepanida Neicovcena să-i scrie fițuică, că Ivan Chiosea i-a dat pentru casă 2 000 dolari SUA și până când să nu perfecteze documente pe numele lui, ce confirmă dreptul de proprietate asupra casei.

Potrivit funcției și obligațiilor sale, legate de executarea documentelor executorii, ca executor judecătoresc, știind că el este în drept să emită încheieri, să întocmească procese-verbale și să perfecționeze alte acte procesuale, precum și știind, că conform art. 3 alin. (1) Legea nr. 113 din 17.06.2010 privind executorii judecătorești, actul întocmit de executorul judecătoresc, în limitele competențelor sale legale, este act procesual de autoritate publică, are forță probantă și se prezumă a fi legal ca document executoriu, încalcând art. 11, 63, 65, 66 și 99 Codul de executare, ce prevăd măsuri de asigurare a executării documentului executoriu și procedurii de poprire, fără stabilirea obligațiilor cu privire la existența datoriei lui Stepanida Neicovcena față de Ivan Chiosea, care a transmis această sumă de bani în mărime de 2 000 dolari SUA ca avans pentru cumpărarea casei pe adresa s. XXXXXX, acționând intenționat și depășindu-și împuternicirile, a emis încheierea ilegală nr. 156-767/15 din 09.09.2016 privind sechestrarea creanțelor lui Stepanida Neicovcena, ca debitor nou față de Andrei Tanasoglo în mărime de 2 000 dolari SUA (care potrivit cursului oficial al 1 dolar SUA față de valuta națională a constituit 19,7866 lei, iar în total 39 573,2 lei), precum și onorariu și cheltuieli față de executorul judecătoresc Anatolii Iancioglo, cu obligația și prevenirea de a transfera această sumă de bani în termen de 15 zile pe contul executorului judecătoresc Anatolii Iancioglo, iar în cazul neexecutării cerințelor în acest termen apărea dreptul la încasare silită, prin depunerea cererii de chemare în judecată, a sumei de bani de către executorul judecătoresc Anatolii Iancioglo și de către partea procedurii de executare, deși Stepanida Neicovcena nu a avut datorii față de Ivan Chiosea și respectiv de la ea nu au avut dreptul să încaseze careva mijloace bănești.

Astfel, Anatolii Iancioglo încalcând grav principiu fundamental al legalității, a cauzat prejudiciu în mărimi considerabile lui Zinaida Neicovcena prin recunoașterea ilegală, în calitate de persoană terță, a noului debitor în această procedură de executare

și constrângere ilegală spre plata mijloacelor bănești din bunurile proprii, precum și intereselor publice, a discreditat institutul de drept public al executorilor judecătorești, reieșind din scopurile asigurării executării silite a documentelor executorii în strictă conformitate cu lege privind executorii judecătorești și Codul de executare cu respectarea obligatorie a apărării drepturilor omului în timpul îndeplinirii atribuțiilor sale de serviciu ca reprezentant al puterii de stat.

Acțiunile nominalizate ale lui Anatolii Iancioglo au fost încadrate de către partea acuzării de stat în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, în baza indiciilor: *exces de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, adică săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.*

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată, a declarat apel procurorul prin care a solicitat casarea sentinței și emitere a unei noi hotărâri prin care Anatolii Iancioglo să fie recunoscut vinovat în comiterea infracțiunilor, prevăzute de art. 328 alin. (1) și art. 328 alin. (1) Cod penal și să- i fie aplicată pedeapsa:

- în baza art. 328 alin. (1) Cod penal sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale, cu privarea dreptului de ocupa funcții publice pe termen de 3 ani (M. Talai);

- în baza art. 328 alin. (1) Cod penal sub formă de amendă în mărime de 700 unități convenționale, cu privarea dreptului de a ocupa funcții publice pe termen de 3 ani (N. Necovcena).

În baza unui concurs de infracțiuni, în conformitate cu art. 84 Cod penal, să fie numită pedeapsa definitivă prin cumul parțial sub formă de amendă în mărime de 800 unități convenționale cu privarea dreptului de a ocupa funcții publice pe termen de 5 ani.

Procurorul a menționat ilegalitatea încetării procedurii pe cauza penală în privința lui A. Iancioglo învinuit în comiterea infracțiunilor, prevăzute de art. 328 alin. (1), art. 328 alin. (1) Cod penal, în legătură cu aceea, că faptele constituie contravențiile, prevăzute de art. 313 Cod contravențional.

Astfel, procurorul a indicat că, probele administrate în respectiva cauză penală demonstrează fără dubii prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal, or, neexecutarea titlului executoriu confirmă prezența pretențiilor de caracter material la M. Talai către executorul judecătoresc A. Iancioglo, exprimate prin interpelare cu privire la încasare de la executorul judecătoresc a sumei de 6000 euro, iar alte posibilități pentru executarea titlului

executoriu nu au fost stabilite, deoarece S. Pascal nu dispune de alte bunuri și nu are careva intenții pentru stingere benevolă.

Apelantul a menționat că, prejudiciul considerabil în cazul dat este unul material, în urma încălcării vădite și clare a obligațiilor de serviciu, a principiilor fundamentale ale proprietății și a cerințelor imperative vizate ale legii și a actelor normative, întrucât A. Iancioglo nu avea dreptul să ridice sechestrul pentru înstrăinarea automobilului, care avea valoare materială și putea să fie inclus în procedura de executare silită și de încasare a mijloacelor bănești în beneficiul lui M. Talai.

De asemenea, apelantul a menționat că, de fapt A. Iancioglo prin emiterea încheierii din 09.09.2016, de iure a acționat și a dus după sine la consecințe sub formă de încălcare a drepturilor lui St. Neicovcena prin implicarea ei în procedura de executare, obligarea ei la un anumit comportament, și încasarea de la ea a sumei de bani în mărime de 2000 dolari, care este pentru ea una esențială.

Astfel, ținând cont de cele menționate și de cumulul pe probe administrat în respectiva cauză penală, procurorul a conchis că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal a fost demonstrată.

3.1. De asemenea, a declarat apel împotriva sentinței partea vătămată M. Talai, prin care a solicitat, casarea sentinței rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie recunoscut de cele imputate prin rechizitoriu.

În motivarea cererii de apel, partea vătămată a indicat argumente similare cu cele ale procurorului.

3.2. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și emiterea unei noi hotărâri, prin care ultimul să fie achitat în legătură cu lipsa acțiunilor inculpatului a elementelor contravenției imputate.

Astfel, apelantul a indicat dezacordul cu aprecierea probelor, susținând că nu există probe care ar demonstra vinovăția acestuia în comiterea contravenției potrivit căreia a fost condamnat și nici a infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal.

Totodată, inculpatul a indicat că, încheiere emisă de către acesta din punct de vedere al conținutului acesteia și al efectelor juridice corespunde prevederilor art. 99 Codul de executare și este una legală.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 25 noiembrie 2019, au fost respinse apelurile declarate de către procuror și partea vătămată M. Talai, iar apelul inculpatului a fost admis și admis, casată total sentința cu emiterea unei sentințe prin care inculpatul a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunilor prevăzute de art. 328 alin. (1), art. 328 alin. (1) Cod penal din motivul lipsei în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii.

4.1. În motivarea deciziei, instanța de apel verificând argumentele apelurilor declarate și apreciind juridic faptele incriminate inculpatului și probele prezentate, a conchis că prima instanță pe prezenta cauză a dat apreciere eronată probelor administrate, și eronat a ajuns la concluzia privind încetarea procedurii pe cauză din motiv, că faptele inculpatului constituie contravenții, prevăzute de art. 313 Cod contravențional, din următoarele considerente.

Prima instanță în întregime și în mod întemeiat a ajuns la concluzia privind lipsa în acțiunile inculpatului a componentei infracțiunii, însă eronat a apreciat fapta ca contravenție.

Astfel, instanța de apel a indicat că concluzia instanței de fond precum că fapta comisă de A. Iancioglo este o contravenție, prevăzută de art. 313 Cod contravențional, adică depășirea atribuțiilor de serviciu, este una neîntemeiată, deoarece nu a fost confirmat prin careva probe concludente și nu corespunde de fapt circumstanțelor cauzei, constatate și cercetate în ședința judecată în instanța de apel.

Instanța de apel a indicat că, prezenta normă de drept penală (art. 328 Cod penal) prevede răspundere pentru săvârșirea de către persoană publică a acțiunilor, care în mod vădit depășesc limitele drepturilor și împuternicirilor, ce i-au fost acordate prin lege, ce a dus la cauzarea prejudiciului în mărimi considerabile intereselor publice ori drepturilor și intereselor, ocrotite de lege, a persoanelor fizice sau juridice.

Drept obiect nemijlocit al infracțiunii, prevăzută de art. 328 Cod penal, se recunosc interesele serviciului de stat și serviciului în organele de autoconducere locală, buna funcționare a organelor de stat. Latura obiectivă a infracțiunii, prevăzută de art. 328 Cod penal, include în sine următoarele indicii: fapta criminală (acțiune sau inacțiune), exprimată prin săvârșirea acțiunilor, care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și împuternicirilor persoanei cu funcție de răspundere; Survenirea consecințelor criminale sub formă de prejudiciu, cauzat în Mărimi considerabile intereselor publice ori drepturilor și intereselor, protejate de lege, ale persoanelor fizice sau juridice; Legătura causală între fapta criminală și consecința survenită.

Acțiunile, ce depășesc puterea, urmează să depășească în mod vădit limitele drepturilor și împuternicirilor, ce i-au fost acordate prin lege. Acest indice al laturii obiective a excesului de putere este indicat la art. 328 Cod penal. Depășirea vădită a limitelor drepturilor și împuternicirilor în cazul excesului de putere se explică de obicei din punct de vedere al interpretării gramatice a acestui cuvânt ca una deschisă, absolut evidentă, clară pentru toți, neîndoielnică. Indicarea chiar în lege asupra caracterului vădit al acțiunilor în cazul excesului de putere ca indice constructiv al acestei componente presupune necesitatea înțelegerii exacte de către colaboratorii ei

practici, ori erorile în această chestiune pot duce la pedeapsa persoanei inculpabile. Drepturile și împuternicirile persoanelor cu funcție de răspundere, pe lângă lege, reglementează și alte acte normative. Căpătând drepturile și obligațiile, persoana cu funcție de răspundere este investită cu anumite împuterniciri pentru realizarea acestora. Împuternicirile urmează să fie examinate ca posibilitate, ce i-a fost oferită, pentru realizarea și asigurarea acestor drepturi și obligații. De aceea, depășirea limitelor împuternicirilor întotdeauna va însemna depășirea limitelor drepturilor.

În cazul excesului de putere sau depășirii atribuțiilor de serviciu survenirea consecințelor criminale, ce se exprimă sub formă de cauzare a prejudiciului în mărimi considerabile intereselor publice ori drepturilor și intereselor, ocrotite de lege, ale persoanelor fizice sau juridice, este un indiciu obligatoriu al laturii obiective a acestei componente a infracțiunii. Lipsa consecinței nominalizate face imposibil tragerea acestei persoane cu funcție de răspundere la răspundere penală în baza art. 328 Cod penal ca pentru infracțiune consumată. Garanția principală a respectării legalității în cazul tragerii persoanei la răspundere penală este stabilirea obligatorie a legăturii cauzale între acțiunile persoanei cu funcție de răspundere, ce depășește în mod vădit limitele competenței sale, și consecințe prejudiciabile survenite.

Latura subiectivă a infracțiunii, prevăzută de art. 328 Cod penal se caracterizează doar prin forma intenționată a vinovăției. Aceasta rezultă din descrierea infracțiunii vizate în lege. Intenția poate fi, atât directă, cât și indirectă. Astfel, subiectul conștientizează faptul, că acțiunile lui depășesc în mod vădit limitele puterii sau situației de serviciu oferite, prevede posibilitatea sau inevitabilitatea survenirii consecințelor sub formă de prejudiciu în mărimi considerabile intereselor publice ori drepturilor și intereselor, ocrotite de lege, ale persoanelor fizice sau juridice și dorește survenirea acestora ori în mod conștient admite aceste consecințe ori are atitudine indiferentă față de ele.

Subiectul infracțiunii, prevăzută de art. 328 Cod penal, se recunoaște persoana cu funcție de răspundere (art. 123 Cod penal).

Analizând în complex toate probele, prezentate de către părți și cercetate în cadrul examinării cauzei, instanța de apel a constatat că, probele care certifică în mod obiectiv vinovăția inculpatului în învinuirea, ce i-a fost înaintată, nu au fost constatate, din care motiv inculpatul Anatolii Iancioglo urmează să fie achitat în baza art. 390 alin. (1) p. 3) Cod de procedură penală- faptele inculpatului nu conțin elementele infracțiunii.

În acest context, instanța de apel a menționat că, învinuirea ce i-a fost înaintată inculpatului, a fost formulată cu încălcări juridice vădite, adică fără a ține cont de actul

normativ de bază, ce reglementează competența executorului judecătoresc, modul și condițiile executării silite ale documentelor executorii.

Astfel, conform rechizitoriului, inculpatul a încălcat prevederile art. 7 Legea RM nr. 113 din 17.06.2010. Dacă să apelăm la art. 1 alin. (1) al legii vizate, ce reglementează sfera de reglementare a acestei legi, atunci va deveni evident faptul, că prezenta lege stabilește statutul, sarcinile și răspunderea executorilor judecătorești, modul de organizare și autoconducere a lor profesională, precum și raporturile lor cu organele de putere publică și organizații publice sau private.

Totodată, competența detaliată a executorului judecătoresc, modul și condițiile executării silite a documentelor executorii sunt reflectate în alt act normativ - Codul de executare.

Necătând la faptul, că art. 7 al Legii RM nr. 113 din 17.06.2010 conține o anumită listă a drepturilor executorului judecătoresc, el nu este unul exhaustiv, ceea ce este reflectat în art. 7 lit. u), de aceea este imposibil de a aprecia legalitatea acțiunilor executorului judecătoresc fără aprecierea împuternicirilor acestuia, consolidate în legislația de executare a R.Moldova în întregime și înainte de toate în Codul de executare. De exemplu, dreptul executorului judecătoresc de a urmări mijloace bănești și bunurile debitorului, aflate la persoane terțe, precum și dreptul de poprire este prevăzut doar în Codul de executare.

Astfel, instanța de apel a menționat că, eroarea nominalizată a dus la calificarea eronată a faptelor inculpatului în baza art. 328 Cod penal, întrucât toate actele adoptate de către inculpat, care sunt prevăzute de Codul de executare, intră în competența lui exclusivă, ca executor judecătoresc, la care în procedură se află documente executorii respective, și respectiv nu pot fi calificate ca exces de putere și depășirea atribuțiilor de serviciu. Iar precum că, inculpatul a contribuit la atingerea scopului de impact al realizării drepturilor încasatorului (art. 1 alin. (1) CE) și a corespuns principiului legalității (art. 2 CE), ar putea să fie examinată prin prisma dispoziției art. 327 Cod penal.

Concomitent, instanța de apel a indicat că, potrivit art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că cercetarea judecătorească se desfășoară doar în limitele învinuirii, formulate în rechizitoriu.

Astfel, pe episodul în baza învinuirii lui A. Iancioglo în comiterea infracțiunii, prevăzută de art. 328 alin. (1) Cod penal pe faptul excesului de putere sau depășirii atribuțiilor de serviciu, intentat la cererea lui M. Talai instanța de apel a conchis următoarele.

Inculpatului A. Iancioglo i-a fost înaintată învinuirea (pentru comoditate în scurt rezumat al fondului învinuirii) în faptul, că el acționând ca executor

judecătoresc, fiind investit în instituția de stat conform prevederilor art. 7 litere a), f), i), j), l), u) Legea nr. 113 din 17.06.2010 privind executorii judecătorești, cu anumite drepturi și obligații, acționând intenționat, cu încălcarea măsurilor menționate mai sus, prevăzute de lege, a comis depășirea atribuțiilor de serviciu, exprimate prin faptul, că a admis cererea lui Andrei Gagauz și a anulat încheierile sale nr. 157- 143a/l3 din 20.05.2013 și nr. 157- 143a/l3 din 25.07.2013 în partea interdicției pentru Direcția de înregistrare a mijloacelor bănești, pentru reînregistrarea a/m „Opel Astra” n/î. XXXXX.

Totodată, în învinuire este indicat că, inculpatul nu a verificat originalul documentelor lui Gagauz Andrei; nu a întreprins careva măsuri suplimentare pentru asigurarea și executarea documentului executoriu; a/m “Opel Astra” n/î XXXXX a/m “Opel Astra” n/î XXXXX a fost înstrăinat ilegal și reînregistrat după altă persoană, cauzând totodată cet. M. Talai un prejudiciu considerabil în mărime de 6000 euro.

Acțiunile menționate ale inculpatului A. Iancioglo au fost calificate de către partea acuzării de stat în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, în baza indiciilor: *exces de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, adică săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni, care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.*

Totodată, instanța de apel a ajuns la concluzia că, partea acuzării de stat atât la examinarea acestei cauze în prima instanță, cât și în instanța de apel, nu a prezentat probele, ce confirmă faptul, că în acțiunile inculpatului se conțin elementele infracțiunii, prevăzută de art. 328 alin. (1) Cod penal.

Astfel, prin materialele cauzei s-a constatat că prin încheierea pe procedura de executare nr. 157- 143a/l3 executorul judecătoresc A. Iancioglo a aplicat în privința debitorului S. Pascal măsura de asigurare a executării sub formă de stabilire a obligației pentru Direcția de înregistrare a mijloacelor de transport de a sechestra mijloace de transport auto, care figurează cu drept de proprietate după debitor (vol. 1 f.d. 56).

Pe 25 iulie 2013 executorul judecătoresc A. Iancioglo a emis încheierea, prin care a anulat încheierea nr. 157-143a/l3 din 20 mai 2013 în partea stabilirii obligației pentru direcția de înregistrare a mijloacelor de transport de a pune sechestru pe mijloace de transport auto ale debitorului, iar în rest menținând încheierea (f.d. 29 vol. 1).

Pe 29 iulie 2013 executorul judecătoresc A. Iancioglo a emis încheierea, prin care a anulat încheierea nr. 157-143a/l 3 din 20 mai 2013 în partea stabilirii obligației pentru Direcția de înregistrare a mijloacelor de transport de a pune sechestru pe mijlocul de transport „Opel Astra”, n/î XXXXX. În rest, încheierea a fost menținută (f.d. 30 vol. 1).

După cum a fost menționat mai sus, art. 7 al Legii RM nr. 113, nu conține lista exhaustivă a drepturilor executorului judecătoresc și în cazul dat este necesar de a aprecia acțiunile inculpatului prin prisma Codului de executare.

În conformitate cu prevederile art. 22 alin. (1) lit. a) Cod de executare, ce reglementează drepturile și obligațiile executorului judecătoresc, executorul judecătoresc este în drept să emite acte procesuale în limitele competenței stabilite de lege.

Dreptul executorului judecătoresc de a revoca măsuri de asigurare a executării documentului executoriu, precum și de a ridica sechestru de pe bunurile concrete, aplicabile în mod corespunzător, prevede: art. 63 alin. (6); art. 66 alin. (1); art. 127 alin. (1) Cod de executare. Drept consecință, de asemenea a fost adoptată norma prevăzută de art. 641 Cod de executare, ce reglementează condițiile de aplicare și păstrare a măsurilor de asigurare, potrivit căreia măsuri de asigurare în procedura de executare se aplică și se păstrează doar dacă aplicarea și păstrarea acestora sunt necesare și proporționale. Necâtând la faptul, că acest articol a intrat în vigoare tocmai pe 29.06.2018, ținând cont de textul lui se dezvăluie mult mai larg sensul normelor menționate mai sus, ce reglementează împuternicirile executorului judecătoresc, și anume păstrarea măsurilor de asigurare doar în cazul necesității și proporționalității acestora.

În consecință, instanța de apel a atras atenția că, în cazul dat executorul judecătoresc a întreprins măsuri de asigurare a executării documentului executoriu în conformitate cu Capitolul VII al secțiunii a II-a Codul der executare, dar nu au fost urmărite bunuri neconcrete, cu sechestrare în vederea realizării acestora în conformitate cu Secțiunea III Codul de executare, după a indicat procuror în apel. Chiar însuși faptul, că prin hotărârea judecătoreiei Comrat din 15 iulie 2004 (f.d. 100-101 vol. 1) au fost anulate încheierile executorului judecătoresc, aceasta nu poate fi apreciat ca probă a săvârșirii infracțiunii, prevăzută de art. 328 Cod penal.

Circumstanțele indicate în învinuire precum că, inculpatul: nu a verificat originalul documentelor lui Andrei Gagauz nu a întreprins careva măsuri suplimentare de asigurare și executare a documentului executoriu; a/m „Opel Astra” n/XXXXX a/m „Opel Astra” n/î XXXXX a/m „Opel Astra” n/î. XXXXX a fost înstrăinat ilegal și reînregistrat după altă persoană, cauzând totodată cet. Mihail Talai prejudiciu considerabil în mărime de 6 000 Euro, nu au fost dovedite. Adică originalul documentelor lui Andrei Gagauz nu a fost contestat de nimeni, despre care măsuri suplimentare de asigurare și executare poate fi vorba nu este clar, iar faptul cauzării prejudiciului de către executorul judecătoresc pentru partea vătămată se combate prin hotărârea Judecătoreiei Comrat din 15.08.2016, potrivit căreia a fost respinsă, ca

neîntemeiată, acțiunea lui M. Talai către executorul judecătoresc A. Iancioгло cu privire la încasarea 6 000 euro ca pierdut în urma acțiunii ilicite a executării pe procedura de executare nr. 157- 143a/13. (f.d. 51-52 vol. 3)

Hotărârea Judecătorei Comrat din 15 august 2016 la acțiunea lui M. Talai către executorul judecătoresc A. Iancioгло, fiind atacată în modul stabilit de lege, a fost menținută prin decizia Colegiului civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Comrat din 08.12.2016 (f.d. 53-56 vol. 3) și decizia Curții Supreme de Justiție din 14.06.2017 (f.d. 47-49 vol. 3).

Astfel, argumentele acuzării privind cauzare, în urma acțiunilor lui A. Iancioгло descrise mai sus, a prejudiciului material intereselor publice, drepturilor și intereselor, ocrotite de lege, ale persoanelor fizice, în special părții vătămate M. Talai în mărime de 6 000 euro, sunt nefondate.

De asemenea, instanța de apel a apreciat critic argumentul părții acuzării precum că, în prezent neexecutarea titlului executoriu confirmă prezența pretențiilor de caracter material la M. Talai către executorul judecătoresc A. Iancioгло exprimate în interpelare privind încasare de la executorul judecătoresc a sumei de 6 000 euro, deoarece lipsa rezultatelor satisfăcătoare în partea încasării nu poate fi apreciată ca cauzare lui M. Talai (încasator la procedura de executare) a prejudiciului în mărime considerabilă.

Astfel, nu și-a găsit confirmare acuzarea în partea cauzării prin acțiunile inculpatului A. Iancioгло a prejudiciului lui M. Talai în mărime de 6 000 euro.

Totodată, recunoașterea neconstituționalității textului „intereselor publice sau” la art. 328 alin. (1) Cod penal al Republicii Moldova nr. 985-XV din 18 aprilie 2002, exclude învinuirea în baza acestor indicii ale componenței infracțiunii, ce i se incriminează lui A. Iancioгло, ceea ce nu contestă apelanții, de aceea acest indicium calificativ nu se discută în decizia dată.

Astfel, luând în considerație nedovedirea depășirii atribuțiilor, precum și lipsa prejudiciului cauzat în mărimi considerabile drepturilor și intereselor, ocrotite de lege, ale persoanelor fizice, în special părții vătămate M.Talai, instanța de apel a conchis că acțiunile inculpatului A. Iancioгло nu pot fi încadrate în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, deoarece lipsesc indicii obligatorii ale laturii obiective a infracțiunii.

Cu referire la învinuirea lui A. Iancioгло în comiterea infracțiunii, prevăzută de art. 328 alin. (1) Cod penal pe faptul excesului de putere sau depășirii atribuțiilor de serviciu, intentat la cererea lui S.Neicovcen, instanța de apel a menționat următoarele.

Inculpatului A. Iancioгло i-a fost înaintată învinuirea (în scurt rezumat al fondului învinuirii) în faptul, că el acționând în calitate de executor judecătoresc, fiind investit în instituția de stat conform prevederilor art. 7 litere a), f), i), j), l), u) Legea nr.

113 din 17.06.2010 privind executorii judecătorești, cu anumite drepturi și obligații, acționând intenționat, cu încălcarea măsurilor menționate mai sus, prevăzute de lege, a comis depășirea atribuțiilor de serviciu, exprimate prin faptul, că pe 08 septembrie 2016 având spre executare documentul executoriu cu nr. 2- 296/14 din 15.12.2014, eliberat de judecătoria or. Comrat referitor la încasarea de la Ivan Chiosea, în beneficiul lui Andrei Tanasoglo a datoriei în mărime de 6 480 euro, precum și cheltuielilor de judecată, fără explicarea scopului acțiunilor sale, i-a indicat lui S. Neicovcen să-i scrie o fișuică precum, că Iv. Chiosea i-a dat pentru casă 2 000 dolari și până ce să nu perfecteze documente pe numele lui, ce confirmă dreptul de proprietate asupra casei. Fără stabilirea circumstanțelor privind existența datoriei lui S. Neicovcen față de Iv. Chiosea, care a transmis această sumă de bani în mărime de 2 000 dolari SUA, ca arvună pentru vânzarea casei pe adresa XXXXX, acționând intenționat și depășindu-și împuternicirile, a emis încheierea ilegală nr. 156-767/15 din 09.09.2016 privind sechestrarea creanțelor lui S. Neicovcena ca noul debitor față de A. Tanasoglo în mărime de 2 000 dolari SUA, precum și onorariul și cheltuieli față de executorul judecătoresc A. Iancioglo, cu obligația și prevenirea de a transfera această sumă de bani în termen de 15 zile pe contul executorului judecătoresc A. Iancioglo, iar în cazul neexecutării cerinței în acest termen a apărut dreptul la încasare silită, prin depunerea cererii de chemare în judecată, a sumei de bani de către executorul judecătoresc A. Iancioglo și de către partea procedurii de executare.

Astfel, A. Iancioglo a cauzat prejudiciu în mărimi considerabile lui S. Neicovcen prin recunoașterea ilegală ca persoană terță a noului debitor pe această procedură de executare și al constrângerii silite spre achitarea mijloacelor bănești din bunurile proprii.

Acțiunile nominalizate ale inculpatului au fost calificate de către partea acuzării de stat în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, în baza indiciilor: *exces de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, adică săvârșirea de către persoană publică a acțiunilor, care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și intereselor, acordate de lege, ce a dus la cauzarea prejudiciului în mărimi considerabile intereselor publice ori drepturilor și intereselor, ocrotite de lege, ale persoanelor fizice.*

Totodată, instanța de apel a ajuns la concluzia că, partea acuzării de stat atât la examinarea acestei cauze în prima instanță, cât și în instanța de apel, nu a prezentat probele, ce confirmă faptul că în acțiunile inculpatului se conțin elementele infracțiunii, prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal.

Cu referire la apelul declarat de către partea vătămată M. Talai, instanța de apel a menționat că consideră inventat argumentul apelantului precum că, instanța cu încălcarea prevederilor Codului de procedură penală RM, a amânat pronunțarea

sentinței cu o lună (de pe 27 februarie până pe 27 martie), or, conform art. 338 alin. (3) Cod de procedură penală, hotărârea motivată se pronunță în termen de 30 zile. Conform art. 338 alineatul (3) Cod de procedură penală, în situații excepționale, raportată la complexitatea cauzei, pronunțarea nu poate avea loc în termenul prevăzut, instanța poate amina pronunțarea pentru cel mult 15 zile. Prin urmare, sunt neîntemeiate argumentele părții vătămate M. Talai referitor la neobiectivitatea și imparțialitatea judecătorului, deoarece instanța în cazul dat a acționat în limitele legislației de procedură penală.

De asemenea, instanța de apel a respins ca neîntemeiate argumentele apelantului precum, că în scopul informării cuvenite, reacționării la timp a părții vătămate la integritatea și corectitudinea fixării procesului judiciar în procese-verbale ale ședințelor de judecată, ei au depus cereri, în care partea vătămată a solicitat instanței să elibereze copii de pe toate acte procesuale, încheieri, hotărârii, emise de instanță pe această cauză, proces-verbale ale tuturor ședințelor de judecată, pentru întreaga perioadă de aflare a acestei cauze în judecătoria Comrat, însă până în prezent așa și nu a putut să primească copii de pe procese-verbale ale ședințelor de judecată. Instanța de apel a menționat că după finisarea cercetării judecătorești pe cauză nimic nu i-a împiedicat părții vătămate în judecătoria Comrat să primească acte procesuale, solicitate de aceasta.

La fel, instanța de apel a respins argumentul apelantului precum că, prima instanță a încălcat termenele examinării prezentei cauze penale, deoarece studiind materialele cauzei, instanța de apel nu a constatat tergiversarea intenționată a examinării cauzei din partea instanței de judecată, însă termenul examinării cauzei a fost condiționat atât de încărcătura judecătorilor, cât și de comportamentul participanților la proces.

Argumentele apelantului M. Talai referitor la învinuire pe episodul lui S. Neicovcen nu au tangență cu cererea lui și cu fondul învinuirii.

În contextul celor expuse, instanța de apel a conchis că probele prezentate de către partea acuzării nu pot fi apreciate ca suficiente pentru emiterea hotărârii de învinuire.

În acest sens, instanța de apel a menționat că, sarcina procesului penal este în special apărarea persoanei, pentru ca fiecare care a comis infracțiune, să fie pedepsit în măsura vinovăției sale și niciunul nevinovat să nu fie tras la răspundere penală.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror prin care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat de cele imputate și să îi fie stabilită pedeapsa după cum

urmează: în baza art. 328 alin. (1) Cod penal (partea vătămată M. Talai) sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale, cu privarea dreptului de a ocupa funcții publice pe un termen de 3 ani; în baza art. art. 328 alin. (1) Cod penal (partea vătămată S. Neicovcen) sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 3 ani. Iar conform art. 84 Cod de procedură penală, de a stabili pedeapsa definitivă sub formă de amendă în mărime de 800 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 5 ani.

În motivarea celor solicitate, procurorul susține dezacordul cu aprecierea probelor de către instanțele de fond, indicând că probele administrate de către acuzare demonstrează indubitabil vinovăția inculpatului în cele imputate.

Procurorul în cererea de recurs enumeră toate probele administrate în respectiva cauză penală și menționează că, instanța de apel urma să ia în calcul declarațiile părților vătămate, or, acestea fundamentează poziția acuzării.

5.1. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel declară recurs ordinar partea vătămată Mihail Talai, care solicită casarea deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei decizii prin care inculpatul să fie tras la răspundere penală pentru faptele incriminate conform legii.

Astfel, partea vătămată în motivarea cererii de recurs ordinar susține aceleași argumente ca și procurorul, indicând netemeinicia deciziei instanței de apel sub aspectul aprecierii probelor.

6. Judecând recursurile ordinare declarate, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că, acestea urmează a fi admise, pentru considerentele de drept și de fapt expuse în contextul ce urmează.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

Soluția de admitere a recursului declarat, în drept, se întemeiază pe dispoziția art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit căreia judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanță, la această etapă a procedurilor.

Din conținutul recursurilor deferite judecării se constată că atât procurorul, cât și partea vătămată Mihail Talai, își întemeiază recursurile pe temeiurile de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, criticând decizia

instanței de apel prin aceea că nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Colegiul penal lărgit subliniază că, recurenții critică soluția adoptată de către instanța de apel, deoarece contravine circumstanțelor cauzei și probelor administrate în prezenta speță și nu corespunde cerințelor prevăzute de art. 414 Cod de procedură penală.

Așadar, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, ce au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, în același timp, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din dispozițiile art. 414 Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit menționează că, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, în privința persoanelor ce a fost declarat.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: *dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de către inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele au fost corect apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.*

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: *dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual, penal ori civil au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.*

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Relevant este de specificat în acest context că, hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Deci, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urmează să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a faptei săvârșite de către acesta sau nevinovăția acestuia și temeiul achitării, prevăzut de normele procesual penale.

Însă, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecării instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Astfel, verificând asupra principiului respectării normelor de drept menționate mai sus, Colegiul penal lărgit constată că, potrivit deciziei recurate instanța de apel a casat sentința primei instanțe prin care a fost încetat procesul penal în privința inculpatului învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 328 alin. (1) și art. 328 alin. (1) Cod penal din motiv că faptele acestuia constituie contravenție, și a rejudecat cauza pronunțând o sentință de achitare a inculpatului de sub învinuirea înaintată din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii imputate.

Analizând hotărârea instanței de apel, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel a indicat temei de achitare precum că, fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii imputate, însă în partea descriptivă a deciziei a indicat concluzii din care rezultă și alt temei de achitare, de rând cu cel indicat în dispozitiv.

Așadar, instanța de recurs consideră esențial de elucidat următorul aspect, prin prisma conținutului deciziei.

În primul rând, potrivit deciziei de achitare, instanța de apel a indicat un șir de concluzii cum ar fi „(...) a conchis lipsa la materialele cauzei probe pe care s-a bazat învinuirea (...) acuzarea nu a prezentat probe ce ar permite de a concluziona asupra vinovăției inculpatului, (...) recunoașterea neconstituționalității a textului „intereselor publice” la art. 328 Cod penal, exclude învinuirea în baza acestor indici înaintată inculpatului, (...) toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea inculpatului” ce semnaleză temeiul de achitare prevăzut la pct.

1) alin. (1) art. 390 Cod de procedură penală, unde este stipulat că, sentința de achitare se adoptă dacă nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, concluzie enunțată în partea descriptivă a deciziei recurate (vezi pct. 4.1. din prezenta decizie).

De asemenea, în atât în partea dispozitivă cât și descriptivă a deciziei instanța de apel își întemeiază poziția pe faptul că probele prezentate în respectiva decizie nu demonstrează prezența elementelor infracțiunilor imputate, indicând că „(...) nu s-a dovedit indicii obligatorii ai laturii obiective a infracțiunilor imputate (...) dovedit intenția inculpatului, latura obiectivă și urmările prejudiciabile, astfel nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii imputate inculpatului” ce semnaleză temeiul de achitare prevăzut la pct. 3) alin. (1) art. 390 Cod de procedură penală, unde este stipulat că, fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, care a și fost enunțat în concluziile instanței în partea descriptivă finală.

Astfel, Colegiul penal lărgit constată că, deși instanța de apel a conchis că inculpatul urmează a fi achitat din motivul că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii imputate, în urma sintezei concluziilor evocate de către instanța de apel în hotărârea pronunțată și menționate supra, se observă o inadvertență în stabilirea temeiului ce stă la baza achitării lui Anatolii Iancioglo, fiind constatate concluzii cu temeiuri de achitare diferite „nu s-a constatat existența faptei infracțiunii” și „fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii”, temeiuri prevăzute de art. 390 alin. (1) pct. 1) și 3) Cod de procedură penală.

Pe cale de consecință, Colegiul penal lărgit atestă că, menționarea concomitentă a două temeiuri de achitare care se exclud una pe alta, în aceeași hotărâre judecătorească este o eroare de procedură, fapt ce în viziunea Colegiului, semnaleză prezența temeiului pentru recurs „motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii”, care este prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Subsecvent, Colegiul penal lărgit reamintește că, rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite.

Mai mult, o decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției. Dreptul de a fi auzit, prin urmare, include nu doar posibilitatea de a prezenta argumente instanței, dar de asemenea obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse (vezi cauza *Fomin vs Moldovei* din 11 octombrie 2011, nr. 36755/06).

Totodată, Colegiul penal lărgit subliniază că, instanța de apel a omis să se expună asupra declarațiilor date la etapa urmăririi penale a părții vătămate Stepanida

Neicovcena, luând în calcul cele date la etapa cercetării judecătorești fără să-și motiveze poziția prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

În acest context, Colegiul penal lărgit menționând prevederile art. 100 alin. (4) și art. 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, și invocând doctrina juridică națională, remarcă faptul că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor. Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedeele probatorii prevăzute de Codul de procedură penală și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute.

Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Intima convingere se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complet și obiectiv.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și nemotivate.

De asemenea, instanța de recurs ordinar atrage atenția asupra motivării vage a deciziei recurate, or, este neclară poziția instanței de apel care în partea descriptivă indică că *„învinuirea înaintată inculpatului a fost formulată cu încălcări juridice vădite”*, însă omite să aprecieze circumstanțele sub aspectul prevederilor art. 251 Cod de procedură penală, și anume, încălcări care atrag nulitatea actelor procedurale (*vezi pagina 9 din prezenta decizie*).

Totodată, instanța de recurs ordinar nu poate menține sentința primei instanțe, deoarece aceasta este lovită de viciul fundamental, or, instanța de fond recalificând acțiunile inculpatului conform dispoziției art. 313 Cod Contravențional, nu stabilește fapta.

Rezumând cele menționate mai sus, încălcările enunțate determină incontestabil Colegiul penal lărgit să concluzioneze asupra necesității de a casa decizia

instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel are obligația cu strictețe să respecte prevederile art. 414 Cod de procedură penală, să înlăture erorile enumerate mai sus, să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor prezentate, minuțios să studieze și corect să aprecieze juridic materialele cauzei în tot ansamblul lor, să țină cont de jurisprudența națională, de cele expuse în prezenta decizie legate de justa apreciere, sub toate aspectele, complet și obiectiv a tuturor împrejurărilor cauzei, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate atât în cererile de apel cât și în cererile de recurs și în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

admite recursurile ordinare declarate de către procurorul delegat în Procuratura UTA Găgăuzia Fedora Gheorghieva și partea vătămată Mihail Talai, casează total decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 25 noiembrie 2019, în cauza penală, în privința lui *Iancioglo Anatolii XXXXX*, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă căilor de atac. Pronunțată integral la **03 septembrie 2020**.

Președinte

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Guzun

Liliana Catan

Nicolae Craiu

Mariana Pitic